

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 13C/98/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8813212005
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Anna Monoková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2014:8813212005.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudkyňou Mgr. Annou Monokovou v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, IČO: 35 724 803 zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843 p r o t i žalovanej: V. N., D.. XX.XX.XXXX, XXX XX Z. A. XXX, o zaplatenie 5056,74 eur s prísl. t a k t o

rozhodol:

Súd konanie o povinnosti žalovanej zaplatiť sumu 170 eur z a s t a v u j e.

Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 4302,10 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 4472,10 od 29.12.2010 do 18.03.2014, zo sumy 4442,10 eur od 19.03.2014 do 17.04.2014, zo sumy 4402,10 eur od 18.04.2014 do 12.05.2014, zo sumy 4392,10 eur od 13.05.2014 do 19.05.2014, zo sumy 4362,10 eur od 20.05.2014 do 17.06.2014, zo sumy 4332,10 eur od 18.06.2014 do 16.07.2014 a zo sumy 4302,10 eur od 17.07.2014 do zaplatenia a iné trovy konania v sume 230,28 eur a trovy právneho zastúpenia v sume 172,11 eur a to všetko v mesačných splátkach po 30 eur, ktoré splátky sú splatné vždy do 25. dňa v mesiaci na adrese žalobcu pod následkami straty výhody splátok počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku.

Čo do zvyšku žalobu z a m i e t a.

odôvodnenie:

Žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 5056,74 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne od 29.12.2010 do zaplatenia a náhrady trov konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že žalobca a žalovaná uzatvorili spolu dňa 20.06.2010 zmluvu o pôžičke evid. č. 5005707, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanej celkovú sumu pôžičky 8341,60 eur. Podľa zmluvy o pôžičke mala žalovaná splácať pôžičku v pravidelných 80 mesačných splátkach v sume 104,27 eur. Do dňa spísania žaloby uhradila žalovaná z vyššie uvedenej zmluvy sumu 312,81 eur. Vzhľadom na to, že žalovaná porušila svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku resp. jednotlivé povinné splátky riadne a včas t j. v súlade so zmluvou a podmienkami k zmluve, žalobca dňa 19.12.2010 listom - vypovedanie zmluvy vyzval žalovanú k okamžitej úhrade všetkých splátok jednorázovo. Do dnešného dňa dlžné splátky neuhradila. Celkový dlh žalovanej ku dňu podania žaloby predstavuje sumu 5056,74 eur. Žalobca si týmto zároveň uplatňuje zákonné úroky z omeškania.

Žalovaná požiadala o možnosť úhrady dlžnej sumy v splátkach.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobným návrhom a jeho prílohami, a to zmluvou o poskytnutí pôžičky č. 5005707 zo dňa 20.06.2010 a Všeobecnými obchodnými podmienkami, vypovedaním zmluvy zo dňa 19.12.2010, prehľadom splátok a úhrad k zmluve č. 5005707, písomným

vyjadrením žalobcu s prílohami, čiastočným späťvzatím žaloby, výpoveďou žalovanej a zistil nasledovný skutkový stav:

V priebehu konania podal pôvodný žalobca na tunajší súd návrh na zmenu účastníka na strane žalobcu. Súd uznesením zo dňa 08.04.2014 č.k. 13C/91/2013-23 pripustil, aby do konania namiesto pôvodného žalobcu: Consumer Finance Holding a.s., Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 130, vstúpil ako nový žalobca: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803.

V písomnom podaní zo dňa 21.07.2014 žalobca prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že dňa 20.06.2010 pôvodný veriteľ uzatvoril so žalovanou Zmluvu o pôžičke č. 5005707 na základe ktorej poskytol žalovanej pôžičku vo výške 4392,52 eur a žalovaná sa zaviazala uhradiť poskytnutú pôžičku v 80 mesačných splátkach vo výške 104,27 eur. Z predloženej platobnej histórie je zrejmé, že z predpísaných úhrad v celkovej výške 4784,91 eur žalovaná uhradila sumu v celkovej výške 312,81 eur, žalovaná sa tak dostala do omeškania s úhradou sumy vo výške 4472,10 eur. V zmysle bodu 12.2 Podmienok k zmluve o pôžičke sa zmluvné strany dohodli, že v prípade omeškania so splatením ktorejkoľvek jednotlivej splátky, je klient povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 10% z dlžnej splátky (10% z dlžnej splátky 104,27 eur -výšky mesačnej splátky predstavuje sumu 10,43 eur). V zmysle bodu 12.3 Podmienok k zmluve o pôžičke sa zmluvné strany dohodli, že v prípade omeškania s úhradou jednotlivých splátok je klient povinný uhradiť okrem zmluvnej pokuty i sankčný úrok vo výške určenej nariadením vlády č. 87/1995 Z.z.. Položka „MP3“ predstavuje poplatok, v ktorom sú zohľadnené náklady veriteľa na vymáhanie pohľadávky a je uplatňovaný na základe bodu 12.4 VOP, v zmysle ktorého súčasťou pohľadávky spoločnosti voči klientovi sú aj náklady vynaložené spoločnosťou na zabezpečenie mimosúdneho vymáhania pohľadávky. V zmysle bodu 12 Podmienok k zmluve o pôžičke boli žalovanej ku dňu podania žaloby vyčíslené poplatky vo výške 584,64 eur. Vyčíslené poplatky sú v platobnej histórii evidované ako „pokuta omeškanie“, „pokuta sankcia“, a „manipulačný poplatok“. Žalovaná suma vo výške 5056,74 eur tak pozostáva z neuhradenej istiny vo výške 4472,10 eur a poplatkov vo výške 584,64 eur.

Podaním zo dňa 05.08.2014 žalobca zobral žalobu v časti o zaplatenie sumy 170 eur späť a navrhol, aby súd v tejto časti konanie zastavil, vzhľadom na úhrady vykonané po začatí konania zo strany žalovanej.

Žalovaná k veci uviedla, že rozhodnutie ponecháva na zvážení súdu s tým, že je si vedomá svojho dlhu voči žalobcovi, respektíve predchodcovi žalobcu s tým, že úver si zobrala na vyplatenie iných pôžičiek, keďže sa domnievala, že tento bude schopná splácať v dojednanej sume 104,27 eur mesačne, požiadala o povolenie splátok. K svojim pomerom uviedla, že je poberateľkou starobného dôchodku, ktorý starobný dôchodok poberá v sume 340 eur, pričom z tohto mesačne uhrádza poplatky za elektrinu a plyn v sume cca 260 eur a telefón cca 10 eur. Má zdravotné problémy nakoľko je diabetička a musí si podávať inzulín, v súvislosti s tým má výdavky cca 50 eur mesačne. V prospech žalobcu vykonala čiastočné úhrady, vzhľadom na to by aj v ďalšom chcela splácať dlh po 30 eur mesačne. Vo vyššej sume nie je schopná splácať vzhľadom na to, že po úhrade všetkých výdavkov jej zostáva už len suma 80 eur na potraviny, kde má zvýšené výdavky v súvislosti s cukrovkou a na ošatenie a iné životné potreby. Od marca tohto roku uhradila v prospech žalobcu sumu 170 eur ako to uviedol žalobca.

Spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., ako spoločnosť a žalovaná ako klient uzavreli dňa 20.06.2010 zmluvu o pôžičke č. 5005707, pričom výška schválenej pôžičky predstavovala sumu 4392,52 eur, ktorú mala žalovaná uhradiť v 80 splátkach a celková suma pôžičky predstavovala sumu 8341,60 eur, výška mesačnej splátky sumu 104,27 eur a ročná úroková sadzba 23,98%.

Žalovaná prehlásila, že sa pred podpísaním zmluvy oboznámila so Všeobecnými obchodnými podmienkami, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, prevzala ich, súhlasí s nimi, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať (bod IV. zmluvy).

Podľa bodu 2.1 Všeobecných obchodných podmienok tieto VOP upravujú vzťahy medzi klientom na jednej strane a spoločnosťou na strane druhej v súvislosti so službou a jej poskytnutím na základe zmluvy a pri uplatňovaní práv a plnení povinností vyplývajúcich zo zmluvy a povinným na jednej strane a spoločnosťou na strane druhej v súvislosti s uspokojením alebo domáhaním sa uspokojenia zabezpečovanej pohľadávky spoločnosťou, ak klient nesplní zabezpečovanú pohľadávku riadne a včas.

Podľa bodu 1.1 Všeobecných obchodných podmienok služba znamená výroby a/alebo služby vrátane služby poskytovania pôžičiek), ktoré je spoločnosť oprávnená poskytovať podľa predmetu podnikania zapísaného v obchodnom registri a ktoré poskytuje klientom na základe zmluvy.

Klient je navrhovateľom uzatvorenia zmluvy. Návrh na uzatvorenie zmluvy klient doručuje spoločnosti na predpísanom tlačive (čl. 4 bod 4.1 Všeobecných obchodných podmienok).

V zmysle čl. 6 bod 6.1, 6.2 Všeobecných obchodných podmienok klient je povinný riadne a včas splácať poskytnutú pôžičku, a to v pravidelných mesačných splátkach v sume a termínoch určených splátkovým kalendárom, inak v sume a termínoch uvedených v zmluve alebo Podmienkach alebo Všeobecných obchodných podmienkach. Pokiaľ nie je v splátkovom kalendári alebo zmluve alebo Podmienkach alebo VOP stanovené inak, splátky sú splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci.

V jednotlivých splátkach je zahrnutý dohodnutý anuitný úrok, príslušná časť istiny a poistenie (čl. 6 bod 6.3 Všeobecných obchodných podmienok).

Podľa čl. 12 bod 12.2 Všeobecných obchodných podmienok spoločnosť je oprávnená požadovať od klienta zmluvnú pokutu, ak sa klient dostal do omeškania so splatením ktorejkoľvek jednotlivej splátky. V 30-ty deň po dobe splatnosti je klient povinný zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 10% dlžnej splátky. V tento deň sa zmluvná pokuta stáva splatnou.

Podľa čl. 12 bod 12.3 Všeobecných obchodných podmienok v prípade omeškania s úhradou jednotlivých splátok je klient povinný uhradiť spoločnosti okrem zmluvnej pokuty sankčný úrok vo výške stanovenej nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. Sankčný úrok je splatný na výzvu spoločnosti.

Súčasťou pohľadávky spoločnosti voči klientovi sú aj náklady vynaložené spoločnosťou na zabezpečenie vymáhania pohľadávky (čl. 12 bod. 12.4 Všeobecných obchodných podmienok).

V zmysle čl. 15 bod 15.7, 15.8 Všeobecných obchodných podmienok právne vzťahy, ktoré vznikli na základe zmluvy a zmluvy o zabezpečení sa riadia právnym poriadkom Slovenskej republiky. Zmluva obsahuje zmluvné typy: a) úverová zmluva podľa zákona o spotrebiteľských úveroch a podporne podľa Obchodného zákonníka, a/alebo b) kúpna zmluva podľa Občianskeho zákonníka.

Žalobca listom zo dňa 19.12.2010 vypovedal úverovú zmluvu k tomuto dňu a vyzval žalovanú k úhrade celkovej sumy 4607,66 eur v lehote 5 dní od doručenia vypovedania.

Z prehľadu splátok a úhrad súd zistil, že žalovaná na splátkach do podania žaloby celkovo uhradila sumu 312,81 eur.

Ako vyplýva z § 1 ods. 2 zákona NR SR č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

V zmysle § 2 písm. a), b) zákona o spotrebiteľských úveroch, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľom fyzická osoba, ktorej je ponúkaný alebo bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Pri peňažnej pôžičke možno dohodnúť úrok (§ 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Zmluvou o pôžičke prenecháva jedna strana (veriteľ) druhej strane (dlžníkovi) veci určené podľa druhu a táto druhá strana sa zaväzuje vrátiť po čase veci rovnakého druhu. Najčastejšie sú predmetom pôžičky peniaze. Samotná pôžička vzniká reálnym úkonom - odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi.

V ustanovení § 52 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka sa uvádza, že spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Ako vyplýva z ustanovenia § 53 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

V zmysle § 54 ods. 1, ods. 2, Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Z § 39 Občianskeho zákonníka vyplýva, že neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda.

Z ustanovení § 517 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), vyplýva, že dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis. Týmto vykonávacím predpisom je nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z..

Podľa § 10c uvedeného nariadenia ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

V zmysle § 3 nariadenia v znení účinnom do 31.1.2013 výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Ako vyplýva z § 100 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

V zmysle § 103 Občianskeho zákonníka ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

Podľa § 111 Občianskeho zákonníka zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka nemá vplyv na plynutie premlčacej doby.

Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou.

Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemezí.

V tomto prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože ju uzatváral právny predchodca žalobcu ako dodávateľ a žalovaná ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy, ako aj obsah úverových podmienok bol daný predchodcom žalobcu bez možnosti žalovanej privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Súd má za to, že tým, že na daný právny vzťah bol použitý režim Obchodného zákonníka, došlo by k znevýhodneniu postavenia žalovanej ako spotrebiteľa v danom právnom vzťahu.

Súd v danej súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná plniť záväzky vyplývajúce z tohto členstva. Členské štáty Únie sú povinné zabezpečiť, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej len „smernica“).

Nepochybne zmluva uzavretá medzi účastníkmi je teda spotrebiteľskou zmluvou v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, pričom tento výklad je v súlade aj s komunitárnou úpravou ochrany spotrebiteľa v zmysle smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Pri závere o tom, že spornú zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzavreli zmluvu o pôžičke, ktorou spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. poskytla žalovanej pôžičku, ktorá pôžička bol použitá na úhradu v zmluve uvedených pohľadávok a žalovaná sa zaviazala pôžičku splatiť v 80 mesačných splátkach v stanovenej výške podľa splátkového kalendára.

Podľa § 96 ods. 1 a ods 3 Občianskeho súdneho poriadku navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to sčasti, alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie zastaví. Aj je návrh vzatý späť v časti, súd konanie v tejto časti zastaví. Nesúhlas odporcu so späťvzatím návrhu nie je účinný, ak dôjde k späťvzatiu návrhu skôr, než sa začalo pojednávanie, alebo ak ide o späťvzatie návrhu na rozvod manželstva alebo o určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

Podaním doručeným súdu dňa 08.08.2014 žalobca zobral späť žalobu v časti sumy 170 eur. Vzhľadom na uvedené súd konanie v rozsahu späťvzatia zastavil.

V zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 01.05.2014 orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Vzhľadom na uvedené je súd povinný z úradnej moci prihliadať na oslabenie nároku žalobcu voči spotrebiteľovi z dôvodu jeho premlčania. Ide o procesné ustanovenie, ktoré je súd povinný aplikovať v čase rozhodovania o predmetnom nároku.

Ako je zrejmé zo zmluvy o pôžičke, konečná splatnosť bola dohodnutá na 80 mesiacov. Začiatok plynutia premlčacej doby je potrebné stanoviť v súlade s ust. § 103 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Vzhľadom na skutočnosť, že došlo k predčasnému zosplateniu úveru až dňa 19.12.2010 a žaloba bola podaná na súde dňa 15.11.2013, celý dlh je splatný až od 19.12.2010, pričom dovtedy sa premlčujú jednotlivé splatné splátky. Veriteľ totiž svoje právo na zaplatenie celého zvyšku dlhu môže uplatniť iba do zročnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Ak veriteľ toto svoje právo nevyužije a proti dlžníkovi neuplatní zaplatenie celého zvyšku dlhu, prestane dňom zročnosti najbližšie nasledujúcej splátky plynúť premlčacia doba pre celý zvyšok dlhu.

Jednotlivé splátky sa opäť premlčujú samostatne od ich zročnosti až do okamihu, keď dlžník nesplní niektorú zo splátok. Nepremľčanými splátkami tak sú splátky splatné tri roky späťne od podania žaloby, teda splátky splatné po 15.11.2010. Keďže v danom prípade bola splatnosť jednotlivých splátok dohodnutá k 20. dňu v mesiaci, nepremľčanými splátkami sú tie, ktoré sú splatné odo dňa 20.11.2010. Pričom do uvedenej doby boli splatné 4 splátky.

Pokiaľ ide o aplikáciu všeobecnej trojročnej premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka a nie štvorročnej podľa Obchodného zákonníka na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy, súd považuje za potrebné poukázať na to, že prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až §54 Občianskeho zákonníka. Dualistický systém záväzkového práva (dve kúpne zmluvy, dvojaká úprava premlčania, dvojaká úprava odstúpenia od zmluvy a pod.) v našom právnom poriadku síce dlhodobo funguje, avšak niet rozumného dôvodu na skonštatovanie, že na premlčanie v spotrebiteľsko-právnej, a teda typickej občianskoprávnej veci má dopadať právna úprava regulujúca vzťahy v zásade medzi podnikateľmi, ak Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva takúto úpravu má a je pre nepodnikateľov výhodnejšia.

Popretím úveru ako absolútneho obchodu sa nemôže rozumieť stav, ak súd aplikuje ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré má svoj obsah a ktorým zákonodarca sledoval dôležitý cieľ v spotrebiteľských zmluvách bez ohľadu na typ zmluvy, teda aj v prípade absolútnych obchodov (absolútne obchody sú vzťahy regulované Obchodným zákonníkom bez ohľadu na povahu účastníkov zmluvy). Zo žiadneho ustanovenia zákona nevyplýva, že by z pôsobnosti ustanovenia § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka boli vylúčené niektoré typy spotrebiteľských zmlúv. Teda ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka reguluje aj absolútne obchody.

Zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie (§ 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka je ustanovením lex specialis s dopadom na všetky spotrebiteľské zmluvy, a teda aj na odložené platby v spotrebiteľských vzťahoch vrátane úverov.

Ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka preto treba vykladať tak, že v prípade dualistickej právnej úpravy inštitútov súkromného práva sa na spotrebiteľské právne vzťahy nepoužije obchodné

právo (Obchodný zákonník), ak aplikáciou konkrétnej zmluvnej podmienky by sa postavenie spotrebiteľa oproti občianskoprávne úprave zhoršilo. Ustanovenie § 54 ods. 1 je dôsledkom transpozície čl. 8 smernice. Smernica síce neharmonizuje dualistické právne úpravy inštitútov súkromného práva, no na druhej strane nebráni ani regulácii, akú predstavuje ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ktoré bráni akémukoľvek zhoršeniu postavenia spotrebiteľa oproti Občianskemu zákonníku, § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Žalovaná uhradila celkovo k úveru sumu 482,81 eur, pričom boli vykonané úhrady aj na štyri premlčané splátky. Súd tak nemohol všetky jej platby zarátať iba na nepremľchanú istinu úveru.

V zmysle zmluvy bola pôžička žalovanej poskytnutá pri ročnej úrokovej sadzbe 23,98%. Prepočtom však súd zistil, že pôžička bola poskytnutá pri skutočnej výške úrokovej sadzby 10,98 % ročne. Občiansky zákonník a ani iné právne predpisy výslovne neustanovujú, do akej výšky možno pri peňažnej pôžičke dohovoriť úroky. Z tejto skutočnosti však nemožno úspešne vyvodzovať, že by výška úrokov závisela len od dohody účastníkov zmluvy o pôžičke a že by teda nepodliehala žiadnemu obmedzeniu. Taktiež u dohody o úrokoch pri peňažnej pôžičke totiž platia ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého nesmie byť výkon práva a povinnosti vyplývajúci z občianskoprávných vzťahov v rozpore s dobrými mravmi. Neprimeranou, a teda odporujúcou dobrým mravom, je spravidla taká výška úrokov dojednaná v zmysle ustanovenia § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru obvyklú v dobe ich dojednaní, a to stanovenú najmä s prihliadnutím na najvyššie úrokové sadzby uplatňované bankami pri poskytovaní úverov a pôžičiek. Pri dojednávaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke „uspokojí“ bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke a dohodu o úrokoch z tejto pôžičky často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až užernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov dojednaná podľa § 658 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26. apríla 2012, sp. zn. 5 Cdo 26/2011).

Občiansky zákonník a ani iné právne predpisy výslovne neustanovujú, do akej výšky možno pri peňažnej pôžičke dojednať úroky. Z tejto skutočnosti však nemožno úspešne vyvodzovať, že by výška úrokov závisela len na dohode účastníkov zmluvy o pôžičke a že by teda nepodliehala žiadnemu obmedzeniu. Rovnako aj u dohody o úrokoch pri peňažnej pôžičke totiž platí ustanovenie § 3 ods. 1 Obč. zák., podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúci z občianskoprávných vzťahov nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 15. decembra 2004, sp. zn. 21 Cdo 1484/2004).

Z internetovej stránky NBS súd preveroval úrokové miery podobného úveru (pôžičky) v bankách a zistil, že pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou od 1 do 5 rokov v júli 2010 činila úroková sadzba 9,04% p.a., súd je preto toho názoru, že výška úrokov dohodnutých v predmetnej zmluve pri poskytnutí pôžičky je primeraná.

Žalobca pred späťvzatím žaloby požadoval sumu 5056,74 eur pozostávajúcu z istiny (vrátane úrokov) vo výške 4472,10 eur a poplatkov vo výške 584,64 eur, po čiastočnom späťvzatí žaloby požadoval žalobca žalovanej sumu 4886,76 eur bez bližšej špecifikácie. Z výpisu účtu ako aj vyjadrenia žalobcu vyplýva, že do podania žaloby evidoval na dlh žalovanej na istine 4472,10 eur. Po vykonaní úhrady žalovanej a čiastočnom späťvzatí žaloby súd úhradu vo výške 170 eur započítal na úhradu istiny (4472,10-170=4302,10 eur). Žalobcovi vznikol nárok na vrátenie pôžičky s úrokom v sume 7858,79 eur (80x104,27 =8341,60 - 482,81). Na základe vyššie uvedeného súd považoval nárok žalobcu na zaplatenie sumy 4302,10 eur po zarátaní všetkých úhrad žalovanej v sume 482,81 eur za dôvodný. Jedná sa o nárok z neuhradenej istiny (vrátane úroku) mimo poplatkov, ako sa nimi bude súd zaoberať nižšie.

Keďže sa žalovaná sa s plnením svojho peňažného záväzku dostala do omeškania, zaviazal ju súd aj na zaplatenie úroku z omeškania z dlžnej sumy v žalobcom požadovanej výške 9% ročne, ktorá výška je v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády a to od 29.12.2010, teda dňom nasledujúcim po dni uplynutia päťdňovej lehoty na plnenie podľa výzvy od doručenia výzvy na úhradu, ktorou bola žalovaná vyzvaná na splatenie dlhu, nakoľko zásielka s výzvou bola žalovanej doručená dňa 23.12.2010 a päťdňová lehota uplynula dňa 28.12.2010, berúc do úvahy aj čiastočné úhrady vykonané žalovanou dňa 18.03.2014 vo výške 30 eur, 17.04.2014 vo výške 40 eur, 12.05.2014 vo výške 10 eur, 19.05.2014 vo výške 30 eur, 17.06.2014 vo výške 30 eur a 16.07.2014 vo výške 30 eur.

Keďže ide o spotrebiteľskú zmluvu, výšku úroku súd priznal s poukazom na ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. Ku dňu 29.12.2010 bola základná úroková sadzba európskej centrálnej banky vo výške 1 % p.a. a úroky z omeškania tak predstavujú 9 % ročne.

V ďalšom si žalobca uplatnil nárok na poplatky, evidované ako poplatok omeškania, poplatok sankcia a manipulačný poplatok uplatnené podľa bodu 12.2, 12.3 a 12.4 Všeobecných obchodných podmienok, bez bližšej špecifikácie na ktorý poplatok akú sumu žalobca uplatňuje a v akej výške si uplatňuje nárok na poplatky po čiastočnom späťvzati žaloby.

Pokiaľ ide o nárok na zmluvnú pokutu, podľa bodu 12.2 Všeobecných obchodných podmienok, súd ho považoval za neopodstatnený a v uvedenej časti žalobu žalobcu zamietol. Ide totiž o neprimeranú sankciu, ktorú znáša spotrebiteľ. Takto dohodnutá výška zmluvnej pokuty neúmerne zaťažuje spotrebiteľa, nakoľko spotrebiteľ okrem dohodnutej zmluvnej pokuty, ktorá navýši jeho každú nesplatenú mesačnú splátku o 10%, mal platiť aj úrok z omeškania dojednaný v bode 12.3., čo má za následok neprimerané zaťaženie spotrebiteľa a je jednoznačne v prospech veriteľa. V danom prípade ide teda o kumulovanie sankcií voči žalovanému ako spotrebiteľovi. Navyše táto zmluvná podmienka sa javí byť ako neurčitá a nejasná, nakoľko z uvedeného dojednanja zmluvnej pokuty nevyplýva, ako sa táto uplatní v ďalších mesačných splátkach. Pri uplatnení výšky zmluvnej pokuty 10% mesačne z každej nesplatennej splátky dochádza k neprimeranému a tiež duplicitnému zaťaženiu spotrebiteľa v prospech veriteľa. Neprimeranosť zmluvnej pokuty súd vidí aj v tom, že sadzba 10 % z mesačnej splátky po dobu dlhšiu ako 30 dní je v prepočte na rok až vo výške 120 % (10 % x 12 mesiacov). Ide síce o jednorazovú pokutu, ale jej rozsahu z hľadiska jej dôsledkov korešponduje zmluvná pokuta v prepočte cca 120 % ročne, čo je jednoznačne neprimeraná sankcia. K vyššie uvedenému súd poukazuje aj na názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.9.2011 sp.zn. 3Co 3/2011.

Ako uviedol Ústavný súd SR: „Pokiaľ je však zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória u prax navyše označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom.“ (Uznesenie Ústavného súdu SR z 24.2.2011, IV.ÚS 55/201-19).

V predmetnej úverovej zmluve bolo za to isté porušenie právnej povinnosti (omeškание so splátkami) dohodnutý niekoľkonásobný postih - úroky z omeškania, zmluvná pokuta. Nepochybne ide o hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach dodávateľa a spotrebiteľa. Dohodnutú zmluvnú pokutu vo výške 10% z čiastky, s ktorej úhradou je klient v omeškaní dlhšie ako 30 dní, súd vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, preto absolútne neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Ide totiž o neprimerané sankcie, ktoré znáša spotrebiteľ.

Pokiaľ ide nárok na sankčný úrok podľa bodu 12.3 Všeobecných obchodných podmienok, súd poukazuje na skutočnosť, že za rovnaké obdobie, za aké bol účtovaný, žalobcovi priznal aj zákonný úrok z omeškania. Preto nárok podľa bodu 12.3 Všeobecných obchodných podmienok, hoci by neprevyšoval zákonný úrok z omeškania, bol by duplicitným postihom spotrebiteľa za omeškание, ktorým by dochádzalo k navýšeniu úroku z omeškania nad zákonom prípustnú hranicu. Hoci žalobca tento nárok bližšie nešpecifikoval, v prehľade splátok a úhrad sa uvádzajú pojmy „pokuta sankcia“ a „pokuta omeškание“, pričom ako bolo uvedené vyššie, oba tieto nároky by za danej situácie súd musel vyhodnotiť ako nedôvodné.

Ďalším žalobcom uplatňovaným nárokom, ktorý bol zahrnutý v sume poplatkov bol „manipulačný poplatok_agentúra“. V danom prípade sa jedná o sporové konanie a sporové konanie je konaním návrhovým. Žalobca je povinný k žalobe pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, resp. uviesť dôkazy, ktoré v priebehu súdneho konania navrhuje vykonať. Jedná sa o jeho dôkaznú povinnosť a práve v sporovom konaní je nesplnenie dôkaznej povinnosti spojené s procesnou zodpovednosťou za nedokázanie tvrdených skutočností, to znamená s neunesením tzv. dôkazného bremena. Kto a v akom rozsahu má dôkazné bremeno, určujú normy hmotného práva. Zásadne ho má ten, v koho záujme je dokázanie určitej skutočnosti. Nepriaznivé procesné dôsledky (neúspech v spore) stíhajú v sporovom konaní práve toho, kto neunesol dôkazné bremeno (neoznačil potrebné dôkazy alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané). Na základe uvedeného je súd toho názoru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia o oprávnenosti výšky uplatnenej pohľadávky v časti nároku na uvedený manipulačný poplatok, pretože nepredložil žiadne také dôkazy, ktorými by bolo možné objektívne posúdiť a preveriť výšky nároku, ktorú si uplatňuje, preto súd v tejto časti žalobu zamietol.

Berúc do úvahy osobné, sociálne a majetkové pomery žalovanej povolil súd v súlade s ust. § 160 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého súd môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí, a to aj tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia, zaplatiť žalovanej sumu, na zapltenie ktorej bola zaviazaná, v mesačných splátkach za podmienok uvedených vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Žalobca mal v konaní úspech v časti, v ktorej súd žalobe vyhovel a teda v časti o zapltenie istiny 4302,10 eur ako aj v časti v ktorej súd konanie zastavil, t.j. v sume 170 eur nakoľko dôvodom späťvzatia návrhu v uvedenej výške bola úhrad dlžnej sumy žalovanou, čo predstavuje 88% a po odpočítaní úspechu žalovanej 12% mu vznikol nárok na náhradu trov konania v pomere 76 %.

Odmena za jeden úkon právnej služby podľa § 10 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhlášky“) predstavuje sumu 180,93 eur.

Žalobcovi tak vznikol nárok na odmenu za dva úkony - prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd, podľa § 13a ods. 1 písm. a), c), cit. vyhl., teda spolu odmena v sume 361,86 eur a na režijný paušál za 2 úkony v zmysle § 16 ods. 3 vyhl. a to za dva úkony v roku 2013 po 7,81 eur teda spolu 15,62 eur. Nakoľko právny zástupca je platcom DPH priznal mu súd aj DPH v sume 75,49 eur podľa § 18 ods. 3 cit. vyhl. zo sumy 377,48 eur (odmena + režijný paušál), teda spolu trovy právneho zastúpenia v sume 452,97 eur.

Keďže konania o trovách konania je konaním návrhovým, súd pri rozhodovaní o trovách vychádzal z ním uplatnenej sumy 452,93 eur.

Podľa § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznala náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

V zmysle citovaného ustanovenia teda súd za určitých okolností nemusí priznať náhradu trov konania účastníkovi, ktorý bol v konaní úspešný.

Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinný účastník nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sám nezavinil, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takých prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery účastníkov konania a to nielen toho účastníka, ktorého by

zaťažovala povinnosť nahradiť trovy konania, ale aj toho účastníka, ktorého majetková sféra by bola výnimočným nepriznaním náhrady trov konania dotknutá.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd zohľadnil osobné a majetkové pomery žalovanej, ktorá je poberateľkou starobného dôchodku, má zvýšené výdavky spojené s ochorením na diabetes, v súvislosti s čím má zvýšené výdavky na lieky a na stravu, nie je vlastníkom hnutel'ného či nehnuteľného majetku. Na druhej strane žalobca je právnickou osobou, ktorej predmet činnosti sa týka finančného sektoru, ktorý si na zastúpenie v konaní zvolil právneho zástupcu, ktoré právo mu nemožno uprieť, no v dôsledku toho podstatnú sumu trov konania predstavujú trovy právneho zastúpenia, pričom súdu je z jeho úradnej činnosti známe, že právny zástupca zastupuje žalobcu vo veľkom počte konaní. Vzhľadom na pomery žalovanej a jej povinnosť zaplatiť žalobcovi súdom priznanú sumu v splátkach má súd za to, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa tak ich predpokladá citované ustanovenie § 150 ods. 1 OSP a súčasne, že nepriznaním trov právneho zastúpenia v celom rozsahu na aké vznikol žalobcovi nárok, dôjde len k nepatrnému zásahu do majetkovej sféry žalobcu, preto priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia len v polovici zo sumy, na ktorú mu vznikol nárok.

Ako súd uviedol vyššie, žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania v pomere 76%, čo predstavuje sumu 344,23 eur (76% zo sumy 452,93 eur) a iných trov konania pozostávajúcich z poplatku z návrhu na začatie konania, pričom žalobca uhradil poplatok v sume 303 eur a preto mu vznikol nárok na náhradu trov v sume 230,28 eur (76% zo sumy 303 eur).

Ako súd uviedol vyššie, žalobcovi vzhľadom na pomer úspechu a neúspechu v konaní vznikol žalobcovi nárok na náhradu trov konania v pomere 76%, čo pri iných trovách konania pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku predstavuje nárok na 230,28 eur (76% zo žalobcom zaplatenej sumy poplatku 303 eur), pričom povinnosť zaplatiť súdny poplatok vznikla žalobcovi v dôsledku uplatnenia jeho práva na súde bez ohľadu na zastúpenie v konaní právny zástupcom. Čo sa týka trov právneho zastúpenia, podľa pomeru úspechu by vznikol žalobcovi nárok na sumu 344,23 eur, avšak vzhľadom na vyššie uvedené a uplatnenie moderačného práva podľa § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku súd rozhodol o priznaní trov konania žalobcovi predstavujúcich trovy právneho zastúpenia v sume 172,11 eur (1 zo sumy 344,23 eur).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu